

JSEM NAMĚKKO, I KDYŽ JSME NATVRDLÍ

úvodník za přítomnosti starosty Velvar Radima Woláka

Včerejší den nás znovu překvapil svým teplem. Horkem. Žehem. Petr Váša to srovnává s antickým Řeckem. Představíme-li si, že v podobných teplotních podmínkách vznikaly základy evropského divadla, může nás to potěšit. Neřku-li motivovat. Kromě divadel nás včera zastihla i procházka městem. Skupina objevitelů se vydala, spolu se starostou Radimem Velvarem – pardon – Wolákem, dozvědět se více o tomto místě, se kterým Mladá scéna vstupuje do vážného, možná i celoživotního vztahu.

Radime, ty ses tady narodil?

Ne, jsem původně z Kralup. Je nás tady odtamtud docela velká parta. První se sem přestěhoval Pavel Kuptík s mou ségrou, pak já se svou ženou a postupně skoro všichni z kralupského divadla. To už je před dvaceti lety.

Jak probíhalo tvoje zabydlování a jak se stalo, že tu teď starostuješ?

Náhodou, vlastně leknutím. Šlo o plovárnu Malvaňák. Ta je tu od první republiky a přestože v devadesátkách už byla její sláva zašlá, bylo to jediné místo, kde probíhaly nějaké kulturní akce. Krátce potom, co jsem se přistěhoval, o pozemek projevil zájem nějaký soukromník, který si chtěl Malvaňák oplotit. Nám to přišlo škoda. Obešli jsme místní spolky, v čele s paní starostkou, a povedlo se nám získat grant, založený na tom, že učí místní komunity komunikovat o proměně místa. Dostali jsme prostředky a know-how, jak tenhle veřejný dialog dělat. Šli jsme za pamětníky, abychom se dozvěděli, jak to místo vypadalo kdysi. Dělalí jsme veřejné diskuse, kde se hlasovalo o jeho budoucnosti. Pozvali jsme k tomu i architekta Honzu Červeného, kterého známe z divadelních přehlídek, a věděli jsme, že je dostatečně vnímavý a poslouchá ostatní. A tehdy za mnou přišla předchozí paní starostka, že si prý všimla, jak jsem tu aktivní, a jestli bych se nechtěl zkusit angažovat na městě. Původně jsem o tom vůbec nepřemýšlel, ale takhle to dopadlo. Díky tomu jsme ten projekt Malvaňáku mohli dovést až do podoby současného Učka – místa, kde si můžete sednout, vykoupat se a něco si dát.

Augusto Boalo, zakladatel Divadla Fórum, byl nějakou dobu lokálním politikem a principy Fóra aplikoval i do samosprávy. Také se ti nějak propojuje divadelní a politický svět?

Když člověk dělá starostu, je to do značné míry divadlo. Je to skvělá zkušenost, doporučuju všem. Potkáte se se spoustou

lidí, je v tom spousta situací a hraje se spousta rolí. Hrajete přísného starostu, vřelého starostu, oddávajícího atd.

Já v tom popravdě cítím potenciální rozpor. Divadelní komunita je nevázaná, otevřená, upřímná... Svět politiky, byť komunální, mi takový nepřijde. Jak se ti žije v těchto dvou světech? Nejde to proti sobě?

Jde to i díky velvarské atmosféře. Máme velké štěstí, že tu nejsme rozhádaní. V zastupitelstvu jsme konsenzuální, všechno jsou to příjemní lidé. I když někdy máme jiné pohledy, nakonec se vždycky domluvíme a nešlapeme si vzájemně na paty. Dávám si třeba záležet na tom, abych některé věci moc netlačil. Původní profesí se věnuju komunikaci (mediálním studiím). Člověk by tu třeba chtěl něco prosadit, ale není na tom konsenzus. Mohl bych začít tlačit, protože to chci brzo – člověk je netrpělivý. Ale radši počkám, dokud se nedohodneme. Samozřejmě ne každý má pocit, že město vedu dobrým směrem, ale snažím se komunikovat a mám pocit, že to přináší, co má.

Čím se pro tebe liší Divadelvary a Mladá scéna?

Na Hronov nebo jiné přehlídky jezdím už třicet let, a tak jsme si jednou řekli, že bychom tu také chtěli nějakou mít. Tak vznikly Divadelvary, jako krajská přehlídka mladého a

CVAK. CVAK. OSTRÁ OCEL PROJÍZDÍ KŘÍDOVÝM PAPÍREM

Seminář Objektové haiku - lektorka Berta Doubková

V tradičním haiku existuje pojem kireji – řezný znak. Je to slovo nebo pauza, která dělí báseň na dvě části, vytváří mezi nimi napětí a dává prostor pro asociaci. Dnes jsme ten řez neprováděli jen v myslí, ale zcela fyzicky.

✂-----
Nůžkami

Před námi leží stohy brožurek Mladé scény. Desítky stran textů plných divadelních anotací, úryvků o péči a souhrnů všelijakých sponzorů. Zadáání je prosté: oholit text na kost. Vypreparovat z něj podstatu. Jakou, to už je na nás.

Nůžky se zakusují do vět. Slova jako „předloha“, „herci“ nebo „autor“ padají k zemi jako nepoužitelný balast. Na stolech se vrství papírové konfety. Hledáme v nich obrazy, které mají váhu.

Z útržků lepíme první koláže:

*mrkev, vakoveverka, léto, okrová, pampeliška,
Dobře vybavená samoška.
Ani malinko.*

šmik šmik šmik šmik šmik šmik

*Jsme různí
Proč jsme vlastně tady?
jsou natvrdlí.*

šmik šmik šmik šmik šmik šmik

*uspořádali výjezd
Krajině, sobě, ostatním
Snad se neupečeme*

Vzniká poezie z trosek cizích slov. Prsty lepí od herculesu, na podlaze se vrství cáry. Zkoumáme, kolik toho lze odříznout, aby smysl ještě zůstal pevný – ne však ten původní.

```
      k r u h
    k r      u h
    u h      k r
    k r      u h
    u h      k r
    k r      u h
    u h      k r
    k r      u h
    u h      k r
      k r u h
```

Jeden papír, který putuje z ruky do ruky.

Napsat haiku sám vyžaduje disciplínu. Napsat ho společně vyžaduje vzdát se kontroly. První napíše obraz. Druhý ho posune jinam. Třetí ho uzavře.

*Hodil kámen
Já chytám*

...

Učíme se nespěchat. Nenutit básni vlastní příběh, ale pouze navázat na to, co předhodil soused. Formát se usazuje v těle. Když papír oběhne kruh, pravidla formátu už nikdo nemusí vysvětlovat. Jsou zažraná pod kůží. Pomalu opouštíme lacinost.

Být pajsá – poutníkem. Jsme vypuštěni do ulic Velvar. Úkol je prostý: jít ven a pozorovat. Nechat věci, aby se samy staly básní.

Velvarská dlažba žhne bez jediného stromu. Kovová klec lešení vězní morový sloup a skrz náměstí Krále Vladislava supí těžký tranzit. Svět se smršťuje do přítomného okamžiku:

*rachot tranzitu
z lešení kolem moru
kape jedinej stín*

Pozoruji a zjišťuji, že psát haiku v terénu znamená vzdát se patosu a vlastních pocitů. Neříkat, že je mi horko, ale ukázat rozpálený kus žuly. Neříkat, že město mizí pod nánosem aut, ale zaznamenat prach, který se usazuje na barokním štítu.

Plastový kelímeček líně rotující ve větru u kamenného patníku. Teplý pruh slunce na oprýskané bráně, ze které opadáva barva. Rychlý stříh pohledu kočky sedící na okně dvoupatrového domku. Slova.

```
s l o v a
s l o v
s l o
s l
s
O
O B
O B J
O B J E
O B J E K
O B J E K T
```

Zítřejší se vymění slova za objekty a po vzoru Jiřího Koláře se pustí do asambláží a koláží. Dnes se ale neexperimentovalo s formou, dnes se čistil prostor. Učili jsme se vidět věci v jejich nejprostší podobě. Bez přívlastků, bez zbytečných slov. Zůstal jen čistý stůl, nůžky a ostrý řez.

A na bříškách prstů zaschlá vrstva herculesu.

Diviš Novák a účastnictvo

ČAU, POJĎ KE MNĚ HRÁT!

Rozhovor se souborem

Co vás jako první napadne, když se řekne:

žlutá:

- dětská radost
- hvězdy

modrá:

- energie
- smutek
- moře
- noc

červená:

- agresivita
- chaos
- zralost

zelená:

- klid
- jedovatost
- pohoda
- příroda

Jak jste se dostali k tématu představení?

- Vedoucí souboru: Já jsem se s odsuzováním nových věcí potýkala celý život a myslím si, že se o tom málo mluví. Spojilo se mi to s Vincentem Van Goghem, protože z jeho příběhu je patrné, že to odsuzování je s námi po staletí. Vincent Van Gogh je můj oblíbený malíř, který za svůj život prodal jenom jediný obraz. Přišlo mi typické, že se lidem nelíbí nové věci, ale za několik staletí se už někomu mohou líbit. To je mindfuck.
- Myslím, že se s odsuzováním někdy potkal každý. Určitě i diváci. Není dobré hned odsuzovat, aniž bychom do hloubky prozkoumali, jak se věci doopravdy mají, mohou mít totiž i skrytý hlubší význam.

Jaký je pro vás rozdíl v obraze na plátně a v obraze divadelním?

- Vedoucí souboru: Pohyb. V divadle můžeme tělo dostávat do extrémů. Ale když člověk použije trochu představivosti, tak může pohyb vidět i na obraze na plátně.
- Rozdíl je pro nás v tom, že obrazy tvořené na jevišti cítíme tělem. Vyjadřujeme pomocí nich emoce.
- Při ztvárňování obrazů barev jsme se řídili nejdřív emocemi a kdyžtak tam byla režisérka, která nám dává nadhled z vnějšku. Může nám ukázat i jinou cestu, jak k tomu přijít. Neříkala nám: „Takhle to nedělejte.“ Spíše nám řekla: „Mějte jinou emoci, zkuste se cítit jinak.“ To většinou udělá malou změnu, která ve výsledku ovlivní celý představení.

Jaká byla vnitřní motivace pro pohybové části představení?

- Barvy.
- Hýbali jsme se jako jiné barvy. Například jsme se vcítili do

modré barvy, byla pro nás rychlá. Žlutá pro nás byla zase hravá.

- Žlutá je i roztěkaná. Bílá zase ladná. Černá je pomalá.
- Zasekaná.
- Drsná.
- Zase ty pohyby vycházely z toho, co většina za těch barev cítila.

Jak náročné je pracovat v takovém počtu lidí?

- Vedoucí souboru: To vám klidně povím, je to velmi náročné. Hlavně se sejt. V celém počtu jsme se sešli poprvé včera, když jsme sem jeli. Ale v souboru jsou šikovné lidi a v nějaké míře i zodpovědní lidé, kteří ví, že když do toho dá někdo MOC práce a MOC peněz, tak že se na toho člověka prostě nevykváknou a dají do toho maximum.
- Tohle je vlastně naše první inscenace.

Jak jste dali takový početný soubor dohromady?

- Gabča za mnou přišla a oslovila mě.
- Vedoucí souboru: Tady je pouze 5 lidí, co chodí do jiného dramatického kroužku. Zbytek jsou studenti, pro které je to jejich první inscenace.
- Poznali jsme se ve škole.
- Vedoucí souboru: Chodila jsem po škole a kdo se mi líbil, tak jsem mu řekla: Čau, pojď ke mně hrát!

Přišli jste si během tvorby představení na něco, co jste si předtím neuvědomovali?

- Že je důležité se hodnocení nebát, ať už je dobré, nebo špatné a stát si za tím, co chceme.
- Také je dobré mít kolem sebe lidi, kterým na vás záleží.
- A taky jsme si přišli na to, že máme nejlepší režiséru!

Veronika Zárubová

ZATANČIT OBRAZ

Recenze recenzetská, z pohledu naší profesionální recenzentky

Soubor NaDotek je přesně tím souborem, který patří na Mladou scénu. Téma, koncepce i režie je totiž zcela v rukou studentů. Pro nás starší je osobnost malíře Vincenta van Gogha tak notoricky známá, že informace o jeho životě a smrti, stejně jako podoby jeho obrazů, vypadají tak trochu jako klišé. Ovšem jako výhradně studentský projekt není VTISK vůbec špatný start. Téma, které do jisté míry překračuje osud jednoho umělce, který „se nevešel do rámu doby“, můžeme brát jako obecnější. Výrazové prostředky, které jsou zvoleny, pak vytvářejí mnohé obrazy, které zůstanou v paměti. A kolem některých se věčně budou vznášet otázníky.

Scéna vypadá tak trochu jako obláčky v nebi. Přichází kluk s holkou, a jejich dialog vypovídá o tom, zda a nakolik má člověk zůstat sám sebou v životě i umění, když neodpovídá dobovým zvyklostem.

Celé představení, které zalidní sedmnáct postav, pak s různou mírou názornosti popisuje život a boj umělce, přičemž se malování obrazu a zacházení s barvami proměňuje ve svéráznou choreografii. V záblescích pak sledujeme lidi, kteří mají nestejnou fantazii, a v nočním hvězdném nebi dokážou vidět zázraky, ale možná taky nic. Prostě nebe...

Před očima nám tedy vznikají obrazy, poznenáhlu se slova mění v pohyb a tanec. A náhle vzniká fiktivní obraz, vyvěrající z konfrontace malíře s barvami a tvary. Samozřejmě, dojde tu i na různá vizuální kouzla lighting designu, barvy se mění z mollového mírnějšího naladění v rudé šílenství malířovo. A je tu i připomínka toho, jak se autor kdysi poplivaných obrazů změnil v ikonu businessu a stal se dobře prodávaným materiálem, s motivy jeho obrazů replikovanými na tričkách, taškách nebo šátcích. I tady jde – jako v letošním oblíbeném tématu hledání identity – vlastně o něco podobného. Malíř bojuje svůj vlastní boj, s vlastními představami, s dobovými paradigmaty a předsudky. A také sám se sebou. Konečný tvar, který končí výrazným doplňujícím monologem o Goghovi, a videomappingem na tělech protagonistů, balancuje na hraně umění a kýče. Ale kdo to dokáže rozsoudit?

Jana Soprová

VTISKLO SE

Recenze studentská, z pohledu studentky výchovné dramatiky, který se učí tím, že píše

Inscenace, kterou nám představilo studentské amatérské uskupení NaDotek, nesla název Vtisk. Z anotace jsem se ještě před začátkem dozvěděla, že v ní nebude nouze o výtvarné umění, a tak jsem netrpělivě vyčkávala, až vše začne. Při vstupu do sálu jsem na scéně spatřila dva stoly, schodiště a množství malířských igelitů. Prostor na mě působil jako ateliér, ve kterém se teprve čeká na první tah štětcem. Chvíli mi trvalo, než jsem se v inscenaci zorientovala a dokázala si pořádně prohlédnout obraz, který přede mnou postupně vznikal. Zpětně jej však dokážu rozdělit do tří vzájemně propojených vrstev: pohybové, zvukově-světelné a verbální.

Vstupuji do první vrstvy, ve které se nemaluje štětcem, ale tělem. Pohybová složka přinesla několik pro oko poutavých obrazů, které se navzájem prolínaly a přelévaly jeden do druhého. Oceňuji soustředění herců a jejich schopnost udržet společný rytmus, díky němuž jednotlivé obrazy společně fungovaly. Pohyb byl čistý, přesný a snadno čitelný. Tato srozumitelnost mohla některým divákům pomoci orientovat se v inscenaci. Já jsem ji však místy vnímala jako pojistku, chránící obraz před nejednoznačností. Cítila jsem proto, že pohyb v sobě ukrývá ještě další potenciál, který se snaží dostat na povrch. Dle mého subjektivního názoru by nevadilo, kdyby se soubor v některých chvílích odpoutal od doslovnosti. Dovolil by pak divákovi nahlédnout i mezi jednotlivé tahy štětce.

Zvuková a světelná vrstva společně vytvářely pevný rám celé inscenace. Zvuk podporoval pohyb, propojoval jednotlivé situace a pomáhal budovat jejich atmosféru. Díky tomu držel celek pohromadě. Zároveň však poměrně přesně určoval náladu a tím i způsob diváckého čtení. Světlo tento rám dále dotvářelo. Nešlo pouze o nasvícení scény, ale o zachycení vnitřních stavů a proměn atmosféry. Barvy působily výrazně a čistě, téměř jako by byly nanášeny přímo z tuby. Na scénu se však dostal stroboskop, který nepůsobil pouze intenzivně, ale téměř útočně. Obraz mi už nenabízel možnost přiblížit se k němu vlastním tempem, ale nutil mě reagovat předem určeným způsobem. Místo abych mohla pozorovat neklid postav, začala jsem jej fyzicky pociťovat sama. Je otázkou, zda právě toto bylo záměrem.

Jako poslední, do jisté míry samostatně stojící vrstvu, vnímám slovo. Nejvýrazněji se to projevilo v závěrečném monologu, který vystoupil z obrazu jako silueta obtažená černou linkou. Propojil jednotlivé motivy a vysvětlil autorský záměr, zároveň však divákovi omezil prostor pro jeho vlastní interpretaci. Obraz, který do té chvíle zůstával alespoň částečně otevřený, se stal popisným.

Přesto výsledný obraz nevnímám jako nepovedený. Naopak šlo o promyšlenou inscenaci s výraznou výtvarnou stránkou a několika silnými momenty. Místy ji pouze překrývalo několik tahů navíc. Kdyby se soubor odvážil některé zeslabit, jiné ponechat nedokončené a několika místům dopřát více prázdného prostoru, mohl by se divák k obrazu přiblížit po vlastní cestě. Mohl by jej postupně objevovat, dotvářet a nakonec v něm zanechat i svůj vlastní vtisk.

Adéla Valachová

Haiku na vtisk

Můžeš se do mě
otisknout, ale nesmíš
všechno prozradit

jas

VYTRŽENO Z DISKUZE

Ze začátku jsme se trochu bál, jak zvládnou počet herců, ale zvládli to myslím bravurně. Hudba byla příliš nahlas a přišlo mi, že se za ni schovávají. – Vybavuju si malbu tělem, herci byli tanečně vybavení, rezonovalo to se mnou. – Užila bych si to asi víc bez slovního projevu, van Goghův příběh je myslím dostatečně známý, nepotřebovala jsem ho. – Byla to tvrdě zarámovaná skica. – Skutečný příběh van Gogha skončil jinak, než bylo poselství inscenace. – Závěrečný monolog byl moc dlouhý a příliš vysvětlující. – Někdy byla změna obrazů moc rychlá, přechody mohly být plynulejší. Dalo by se pracovat i s tím, jestli vždycky musí být zapojená celá skupina, nebo jestli některé momenty nemohou být intimnější. Uvažoval jsem taky o tom, jestli bylo nutné v závěru promítat obraz. – Myslela jsem, že obraz vytvořili tělem a igelitem, byly tam takové spirálky, které na van Goghově obrazu jsou. Promítání mi přišlo navíc. – Téma bylo zřetelné až ze závěrečného monologu. – Barevné změny a stroboskop mi daly energii, že to nemám v hlavě v pořádku, ale asi by šlo stejného výsledku dosáhnout i šetrněji. – Výběr hudby mi přišel zvláštní, zněly tam skladby, které jsou nevýrazné.

Tomáš Žižka: Hledal jsem van Gogha jako solitéra, jako protiváhu kolektivu, ale to se v inscenaci neodehrálo. Byla to alegorie, která se k van Goghovi vůbec nehodí. Malíř byl jako zvíře, které zápasí s plátnem a barvou. Takový motiv by šel do střetu s alegoričností inscenace. Viděl jsem ale prázdná gesta, soudobý tanec, který neobsahuje výpověď. Jde o vat, faleš.

Klára Litterová: Neměla hudba ukazovat nejdřív van Goghovo rané období, které se později změní? Musím se ale přidat k tomu, že hudba byla pro mě – společně se světly – až nepříjemná. Herci byli dobře vybavení, jak pohybově, tak ve slovu. Říkali, že nechtějí dávat van Gogha do rámečku, ale dali nám ho do pořádného rámu.

Petr Váša: Každému asi vrtá hlavou, jestli někdy nezkusit pohybové představení. Je to ale tenký led, spojit divadelní vyprávění s pohybem má řadu různých úskalí: například nesrozumitelnost a přílišnou expresivitu. Viděli jsme, jak se soubor snažil proti těmto dvěma překážkám zabezpečit. V druhé části šli do doslovnosti, aby měli pojistku proti doslovnosti, a šli až na hranu kýče, což byla pojistka proti expresi. Líbila se mi základní idea, že moderní umění vzniká z potřeby najít jazyk, jak vyjádřit mimořádně silné osobní emoce. Škoda, že soubor na diskusi není (předem oznámil, že musí po představení odjet, pozn. redakce), možná by nám vysvětlil, proč postupoval, jak postupoval.

Jakub Hulák: Přes všechny problémy oceňuju, že parta mladých lidí přistupuje s takovou vážností ke klasikovi jako je van Gogh.

Připomínka z publika: Mělo by zaznít, co stojí v brožuře: soubor nemá dospělého vedoucího a inscenace vznikla v rámci maturitní práce jedné z účinkujících.

zapsal David Slížek

Nekroflík, Praha:

ID: .....

UDĚLEJ NÁM HMKO

Rozhovor se souborem

Co byl prvotní impuls k tvorbě inscenace?

- Jednou jsme si měli přinést časopisy, ze kterých jsme stříhali obrázky. Z těch nám vyšla slovní spojení a postavy, například: „příšerka“ nebo „nácek“.
- Také jsme si lepili moodboardy a pak si říkali, co nás na těch obrázcích láká.
- Když začínáme novou inscenaci, tak si sedneme a řekneme, čemu bychom se chtěli společně věnovat. Tady jsme chtěli pracovat s hudbou, vytvořit atmosféru. A nechtěli jsme, aby to byla stejná depka jako minule.
- Původně jsme začínali tématem dvojníků, identity a hledání sebe sama.

Kde jste čerpali inspiraci pro jednotlivé charaktery?

- Úplně na začátku tvorby jsme měli jednu hlavní postavu, ale nakonec jsme se rozhodli, že tam hlavní postava nebude. Do určité míry se dá ovšem v představení hlavní postava najít. Původní hlavní postava je na začátku i na konci, tato postava začátek i konec propojuje.
- Představení je pro mě koláž, což se nedá číst úplně lineárně.
- Zároveň jsme si tam chtěli dát něco svého, proto postavy nemají jména, nemají sepsané charakterní vlastnosti a do nějaké míry jsme to vlastně my sami.
- Nemají to být reálné postavy. Jsou to ušité masky, které na sebe lidi ve společnosti berou. Ukazuje to anonymitu světa.

Jsou postavy inspirovány někým konkrétním?

- Některé scény byly inspirovány naším okolím, nicméně jmenovat tady konkrétní lidi by asi nebylo fér.
- Některé postavy jsou archetypální, jiné jsou podle příkladů z okolí. Je to mišmaš, ale mám tam pár popkulturních referencí.
- Třeba ty Kardashiansky.
- Ta scéna, co je anglicky, je původně z reality show Keeping up with the Kardashians.
- Německá báseň je text hudební skupiny Rammstein.
- A scénka po „Fashion show“, ve které měníme obrazy z přísných lidí, na rozesmáté lidi je původně z filmu Trojúhelník smutku, ve které je týpek na pohovoru na modela. Dávají mu tam zadání: Teď nám udělej Balenciagu, teď HMko.

Během představení jsou pod sedadly ukryté mobily, které potichu hrají, dokud si je ke konci představení nevezmete. Co vás k tomu vedlo?

- Chtěli jsme udělat takovou past na diváky.
- Tentokrát jsme celkově víc chtěli zapojovat diváka. Naše předchozí inscenace byly hodně introvertní. Teď jsme se to snažili prolomit, aby to bylo víc interaktivní.
- Zároveň se to shoduje s tématem identity, což nám hrálo do karet.

Co vás během tvorby inscenace překvapilo? Přišli jste si na něco nového díky tvorbě i v osobním životě?

- Čím častěji představení hrajeme, tím více si v tom nacházím věci, které jsem tam původně neviděl, takže je to pro mě osobní.
- Pro mě je důležitá rovina toho, že různé identity jsou potřeba a vlastně nám do určité míry pomáhají, ale zároveň mohou být i škodlivé.
- Většinu zkoušek jsem byla připojená jen online, protože jsem začala studovat v Brně a zkoušky jsou v Praze. Ale vlastně jsme díky tomu zjistili, že jsme schopní fungovat i tímto způsobem a přesto spolu pořád držíme pohromadě.
- Nehraju v první scéně, která je o rozchodu dvou lidí, takže mám možnost ji sledovat z jeviště jako divák. Během této scény často přemýšlím, s kým z té dvojice více souzním, vlastně dokážu chápat obě strany. Ve vztahu máme dělat věci spolu, ale zároveň slečna v té scéně říká: „Vzdáváš se své identity.“

Co plánujete jako soubor dál?

- Nemůžu o tom moc mluvit, ale řeknu jediné slovo: Chlamydie.
Veronika Zárubová;

Haiku na ID:.....

Toužím po tobě,
abych objevil sebe
nebo naopak?

jas

KDO JSI, KÝM VLASTNĚ JSI?

Recenze recenzetská, z pohledu naší profesionální recenzentky

Soubor Nekroflík mě v minulých letech, v projektech inspirovaných literaturou, zaujal specifickým uchopením tématu a minimalistickým hereckým pojetím. Takže očekávání směrem k novému projektu byla velká, a v důsledku generační propasti ne tak docela uspokojená. V nejnovějším projektu ID:..... si totiž soubor vybral téma zatím nejosobnější. Ve zkratce řečeno: hledání a udržení vlastní identity ve světě, kde jsme neustále atakováni a manipulováni příkazy doby a módními trendy. A tak jsem si jen s AI upřesnila, že se tu nejedná o občanský průkaz, ale o obecnější pojem. Zkratka ID nejčastěji znamená identifikátor nebo identifikace (z anglického identifier/identification). Označuje jedinečný kód, číslo nebo název, který slouží k jednoznačnému rozpoznání osoby, objektu nebo datové položky.

Téma jedinečnosti každého z nás není ani na tomto festivalu novinkou (viz včerejší recenze Červiven). Také členové Nekroflíku pracovali na autorském textu společně, takže výsledný tvar vychází z tzv. *divising theatre*. Z hlediska člověka zvenčí tedy předložili tvar skládající se z mnohých generačních klišé, které jsou frekventovány jak v pop-kultuře, tak odborných publikacích sociologických a psychologických. Může být naše identita půjčená, naučená, ukradená – jak zní v anotaci? To je otázka na velmi dlouhé diskuse, a záleží na tom, jak kdo svou identitu vnímá. To podstatné je nám přece dáno geneticky, a to nezměníš. Jsi-li introvert či extrovert, zůstaneš takový stále, a tato danost ti vždycky bude klást překážky a vymezovat hranice. Na to ale musí člověk přicházet a znovu se v tom utvrzovat po celý život... Mezitím může experimentovat, přizpůsobovat, zamilován pak se měnit (na chvíli) k obrazu, který o něm/ní má

partner/ka. Je to ovšem záležitost dočasná, o to větší je pak zklamání na druhé straně... Můžeme tedy polemizovat o tom, zda lze identitu ukrást (v dokumentech a digitálním světě ano, fyzicky asi pouze lobotomií). S vypůjčenou identitou lze jistě existovat, ale musíte být akčním hrdinou.

Členové Nekroflíku ovšem téma identity a jejího hledání poněkud zjednodušili, a rozhodně je nepsiologizovali. V poměrně malém sálku ZUŠ vytvořili cosi jako improvizovaný black box, v němž se pohybují nejprve víceméně v civilu, kouzlí se světly i stroboskopem. A poté v bomba fashion show promenují v různých fantazijních kostýmech, které svým způsobem vypovídají o jejich životním nastavení, momentální náladě i vztahu k ostatním. V tomto případě jim právě módní výstřelky dávají pocit svobody, který je však následně umlčen šokem, když se z publika začnou ozývat rušivé a zlé hlasy. Teprve po chvíli odhalíme, že toto bylo naaranžováno jako překvapení pro diváky, kteří nic netušící měli pod židlemi „mluvící a nadávající kabelky“. Závěrečná scéna, kdy jeden z protagonistů hraje téměř nahý na violoncello, můžeme brát jako symbolický klíč k celé problematice. Zbaven všech nánosů se mladý muž možná cítí osvobozen od módních trendů, a vrací se k nástroji, na který kdysi rád hrál, ale v okamžiku, kdy by se tato hra stala povinností a zaměstnáním, jej opustil. Pro diváka ovšem na konci zůstávají stále stejné otazníky. Je něco takového návrat k sobě samému, nebo jen snaha přizpůsobit se většině, která ho žádá, aby zahrál? Kdoví. Naše identita není celek, je to spíše mozaika, z které vždy vyplavou na povrch v určité chvíli dílky, které se hodí k dané situaci. Nebo to tak není? Co myslíte?

Jana Soprová

REJDĚNÍ REJDIVÉHO RAVU

Recenze redaktorská z pohledu pisatelů našeho zpravodaje, kteří o divadle něco ví, ale nenechají se tím moc svázat

My žijeme v Praze to je tam, kde se jednou zjeví Duch sám, a kde se zdánlivě odduševnělí mladiství po Magických nocích v Bike Jesus nebo Ankali budí s hříšným bohlavem a výčitkami.

My živoucí novodobá pražská smetánka se vám pokusíme vyložit ID, EGO, nebo SUPEREGO inscenace ID: ..... od souboru Nekroflíci.

Parné slunce přede dveřmi základní umělecké školy působí takměř halucinogenně, a my, roztavení a splývající v jednu jednohlasou masu jsme představení volbě jakéhosi legendárního hitu. QR kódy jsou naskenovány, a následně se usazujeme před jevištěm, kde na nás již připravení aktéři hledí kamennými výrazy.

Let me take you down, cause I'm going to, vařící sál... kde zhoubný vztah snad rodinnou fotografií ze zdi sál. Počáteční píseň Strawberry Fields nás zřejmě nějak pojmenovala. To mi snad chceš říct, že už se ti nelíbím, když se ti moc podobám, když tě v sobě chci obsáhnout, když se chci do tvých džínů navléknout. Nemyslíš si, že nám to sluší, pohybovat se bok po boku snad víc než Bratři v triku? Spolu s nešťastlivým ex partnerem, jsme strhnutí, sice ne ze židle, ale postavení před strhující dilema rozlišenosti osobností v dnešním světě.

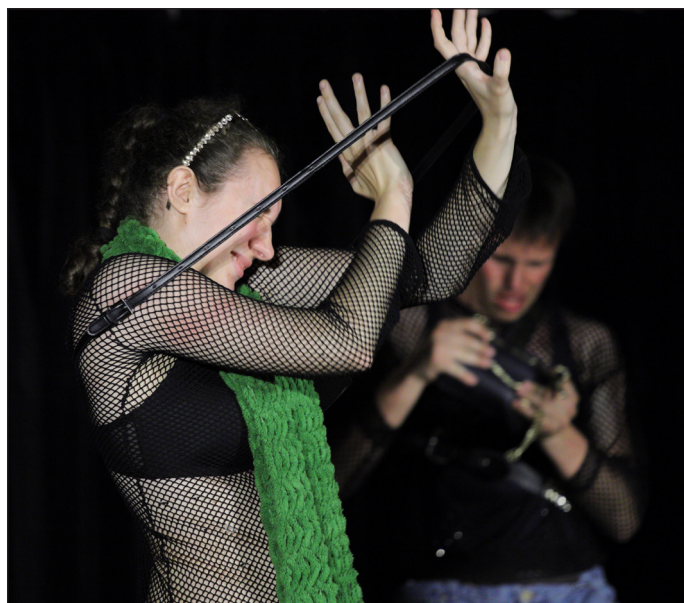
Je pravda, že čím dál tím víc to vypadá, jako bychom se proměňovali v krásné hermafrodity, možná až v homogenní hmotu, která obydluje ztemnělé noční kluby, z nichž se snad klube další generace nihilistů, absurdistů, pouhých laciných konzumeristů prahnoucích po dalším kousku, který by jejich tělu dopřál.

Všichni ale žijeme i mimo tato pařeníště, a za denního světla si hledáme místa, která si můžeme přetvořit k obrazu svému. Potřebujeme prachy, svižně a řádně, ideálně reálně teď hned. Pracovník kavárny si našel svůj úděl, stal se amatérským věštitelem z vlastních hlubin, který ti poví svoji tebereflexi, a vyčte ti osud z obrazců „latté artu“. Nevidíš snad, že On si na rozdíl od tebe uvědomil, čím je, a jak svět a mezilidské vztahy fungují?

Zase to zní, elektronické řinčení ze syntezátorů, které nás omamuje a nutí vyprázdnit hlavu i žaludek. Společenská pospolitost ochuzena o skutečnou lidskou intimitu, která by se podle všeho měla vyznačovat někdy i střízlivou pravdomluvou. Když my to fakt myslíme vážně, když tě stavíme na piedestal vkusu.

Začíná hrát necudná francouzská píseň, spíše svůdné mluvené slovo, a aktéři se nám prochází uličkou mezi diváky jako po molu, bažící se po stylizaci vnějšího já. Po ukončení jednotlivých promenád si stoupají před mikrofon, a snaží se vysvětlit onu národu svých pečlivě zkurátovaných oděvů. Vidíme ten přechod z pokroucených těl ke zdánlivě vyrovnaných osobnostem, které absolvovali humanizující moc archivních prodejen.

Ale z meziřadí se ozývá mručení, kryptická kritika, a znepokojivé pomluvy... aktéři pátrají po pachatelích, postupně odchytávají černé kabelky různých tvarů a velikostí, které však ve všech vyvolávají podobnou nejistotu, jednoznačně ale i vůli ke vzpouře. Někdo si svého škůdce škádlí, někdo si ho násilím

krotí, někdo se snaží se vymotat ze spárů těch řemínek, ale na bojišti po bitvě přece není nikdo nikdy vskutku vítězem, tak to prostě nefunguje.

Na bojišti po bitvě není nikdo nikdy vskutku vítězem... ale po takovém vytížení se musí dlouze spát. Splnutí těl v jednu homogenní hmotu poskytuje pohodlí, intimitu snad nejvyššího kalibru, ale i přemáhající a zdrcující nechuť, před kterým nás samotné tělo varuje. Je to impuls, pravidelný rytmus, ne syntetických beatů, ale bytí ze vně hrudi. Cellista se vymanil, převlékl se do zpoceně kůže a zahrál.

Lucia Jacková a Diviš Novák

VYTRŽENO Z DISKUZE

Pojmenoval jsem téma jednoduše: identita a život mladých lidí v Praze. – Hlavní message pro mě byl, jak nás ovlivňuje okolí, ale nabízela se mi také otázka ankety na hudbu, kde nakonec zazněla skladba, která vyhrála. – Inscenace byla o homogenizaci společnosti, písničky pocházely z různých žánrů, postavy zvolily jeden, kterým se spojily do jedné hmoty. – Šlo o princip, že to, co si zvolí většina, převáží, i když jednotlivec chce něco jiného. – Vnímám jsem téma, jak se vyrovnávat s tlakem většiny. – Vnímala jsem téma pozérství. Například v situaci, kdy jedna postava mluvila o svém bytí v Praze, nebo když postavy často dělaly věci na efekt. – Byla to mozaika osobnosti, naše identita, kterou ukazujeme navenek, naše strachy. Uzavřelo se mi to jako mozaika. – V závěrečném obrazu se jeden kluk vymanil z většiny. Nahý se vrátil ke kořenům. – Vnímala jsem to spíš tak, že udělal, co mu ostatní řekli. – Na konci jsme byli vtaženi do potlesku, udělali jsme to, co po nás chtělo okolí. – Inscenaci hodně ovlivnil prostor, který jí podle mě neseděl. Líp by fungovala jinde. Byl to takový tunel, který nenesl divadelnost, moc jsem neviděl, bylo vedro, vypínala se světla, což nebyl záměr, jak jsem nakonec pochopil.

Klára Litterová: Chápala jsem inscenaci tak, že v expozici postavy ukázaly fotky, pak přišly vztahové scény a následovala koláž o hledání se ve společnosti. Bavilo mě to, ale zároveň mi přišlo, že postavy v hledání kloužou po povrchu. Pro konec s odhalením jedné postavy jsem měla jiné vysvětlení: vyústění pro mě bylo, což podle mě souvisí se současnou generací, že na violoncello přestal hrát, protože to byla práce. Nevím, jestli se soubor proti tomu vymezuje, nebo s tím souhlasí.

Petr Váša: Konec se mi moc líbil, i ve své překvapivosti. Máme všichni rádi autentickou generační výpověď s ostrým ostnem. Velice se mi líbilo pointování scén, kde není žádná vata. Souhlasím, že šlo o jakousi koláž. Všechno bylo dobré, ale neměl jsem pocit, že tam bylo všechno nutné. Byl jsem nadšený, že po tom, co soubor dělal loni a předloni, ukázal, že se obejde bez technologií a umí se spolehnout sám na sebe. U takových představení je vždycky důležitý konec. Tento typ totiž hraničí s moralitou. Finále mi přišlo překvapivě starosvětské, v dobrém smyslu slova. Hráč na violoncello s hraním praštil, když ho to přestalo bavit a musel by do toho investovat práci. Každá moralita je ale tenký led. Bez svléknutí a bez toho, že hraje dobře, a vybral skvělou pasáž, by pro mě konec nebyl tak silný.

Klára Litterová: Pohybové vyjadřování a fungování souboru na jevišti bylo skvělé.

Tomáš Žižka: Princip „zповědnice“ je v divadle nový trend. Pobavila mě situace s vypadávajícím světlem. Celou dobu jsem si myslel, že byla součástí performance. Vnímám jsem ji jako boj o existenci: kdo je ve světle, nebo na sociální síti, žije, a kdo ne, je mrtvý. Fungoval mi i prostor, „cool prádelna“ podle mě vyhovovala tématu. Soubor na výpadky světla vůbec nereagoval, tím posílil pocit, že jsou výpadky úmyslné.

Klára Litterová: Co znamenaly mluvící kabelky?

Diváci: Byla to společnost, která nás hodnotí a my se podle

toho měníme. – Pro mě to byl niterný hlas. – Moc jsme nerozuměli, co kabelky říkaly, a nebylo jasné, jestli je nesrozumitelnost záměr, nebo ne.

Soubor: Kabelky měly být nárazem na společenskou kritiku, která měla vycházet zvenčí, proto byly umístěné mezi diváky. Měla narušit fashion show, ze které jsme se snažili udělat určitou oslavu sebevědomí. – V inscenaci jsme se snažili říct, že identity jsou potřebné, abychom mohli fungovat sami sobě i svému okolí. V prvním raveu se vytváří společná identita, která funguje jen v daném okamžiku. Závěrečné hraní na violoncello je vlastně odmítnutí identity „já budu cellista“, postava se nenechá zavřít do škatulky, i když v hraní pokračuje.

zapsal David Slížek

Děti v ohni, ZUŠ, F. L. Gassmanna, Most: Cesta kolem světa

JINAK NEODMATURUJETE!

Rozhovor se souborem

Vracíte ty vybrané peníze divákům?

Všichni: Ne. Vracíme jen cenné věci.

Které konkrétní situace v představení se vám opravdu staly?

Linda: Tím, že jsme někteří maturák ještě neměli, tak se nám nestalo tolik konkrétních situací, kromě těch peněz. Vybírali jsme peníze.

Barča: Moje první replika je: Maturitní ples si můžete udělat podle sebe, ale já vám s tím nepomůžu. Tak to přesně sedí na naši třídní učitelku, která opravdu řekla, že nám nehodlá pomoci. Řekla: Je to úplně blbý téma, já vám prostě nepomůžu.

Michal: Nám paní učitelka řekla, že by tam chtěla kapelu. My jsme si řekli: Chceme DJe. A ona řekla: Já chci kapelu, ale nepomůžu vám s tím.

Oliver: Nám třídní učitelka řekla, že je to hlavně pro učitele a rodiče, takže ať si nevymýšlíme, co tam chceme my, protože to není o nás. A taky nám řekla, že téma bude „Ať žijí duchové!“, protože to mají rádi naši rodiče, a že musíme hlavně zařídit soukromý salónek pro učitele, dát jim alkohol a lístky zdarma, jinak neodmaturujeme. Učitelé to brali tak, že mají ples zadarmo. Ze všech učitelů nám dal peníze a něco navíc pouze jeden učitel, protože viděl, co je za tím a co všechno jsme pro to dělali.

Linda: My učitelům dáváme nejen lístky, ale ještě k tomu růžičky a dárečky.

Barča: Celý koncept představení je pravdivý. Bud' jsme to zažili my, nebo lidé ze starších ročníků.

Oliver: V některých třídách se rozhodli, že maturitní ples organizovat nebudou a ani učitel je k tomu nedotlačil. Ale nakonec jim to bylo strašně líto.

Linda: Nám řekli: „Vyberte si lidi do výboru, půjdete tam ve středu po škole a vyberete si termín na maturák.“

Oliver: Náš výbor fungovala tak, že naše třídní učitelka řekla, že je to diktatura a určitě to není žádná demokracie. Čtyři lidi rozhodovali o tom, jak to má vypadat.

Jak se do představení propsala Zahradní slavnost od Václava Havla?

Barča: Zahradní slavnost jsme všichni četli. Hodně jsme se bavili o tom, co v tom vidíme. Celá zahradní slavnost nás pak navedla na metaforu maturitního plesu. Společná témata byla: absurdnost, ovlivňování lidí, manipulace. V průběhu knihy se hlavní hrdina Hugo úplně změní. My jsme také pozorovali, jak se během příprav maturitáku měníme a jak vlastně sami ovlivňujeme ostatní.

Oliver: U maturitáků jsou nepsané hranice, které všichni dohromady sdílíme. V diskuzi po představení bylo zajímavé, že někteří lidé mají organizaci maturitního plesu jinak, to jim strašně přeju.

Proč se v inscenaci žádná z postav nevzepřela?

Oliver: To nejde. Jinak neodmaturujete.

Linda: To u nás jeden ročník zažil. Když se chtěli vzepřít, naštváli učitele.

Všimla jsem si, že na konci konkrétních scén ještě popisně zopakujete, co se stalo. Proč jste se rozhodli tuto metodu použít?

Oliver: Chtěli jsme poukázat na to, že budeme mít maturitní ples s věcmi, které nechceme. V představení tvoříme „plakát“ plesu a zopakování je jakoby titulky, který černý na bílém říká, že to tak bude.

Je nějaký „aha efekt“, který se vám během tvorby vynořil?

Linda: Dělali jsme ples pro ostatní a mně na tom došlo, že by ten ples měl být pro nás.

Barča: Mně přišlo, že s tím nic nezmůžeme.

Lea: V Mostě jsme to hráli pro jednu specifickou školu a po hraní za mnou přišla jedna holčina a říkala mi: Přesně takhle to máme taky.

Veronika Zárubová

Haiku na Cestu kolem světa

Ztratit vlastní sny
Nechat téct mezi prsty
a postupně blít

jas

ZAHRADNÍ SLAVNOST?

Recenze kolegiální, z pohledu vedoucího jiného souboru, který také ví, co obnáší nazkoušet inscenaci na Mladou scénu

Vstupuji do sálu připraven na souvislost budoucího zážitku se Zahradní slavností a tetelíc se radostným napětím ze všech možností, které by mohlo přinést spojení Havlova dramatu a cesty kolem světa (viz název inscenace). A hned je mi razantně (mikrofonem) hozeno třetí zásadní vodítko k porozumění: ocitl jsem se uprostřed příprav maturitního plesu. S prvními slovy dospělých (rodičů, prarodičů, učitelů) kulminuje mé vzrušení z možností, které se přede mnou otevírají.

Maturitní ples je pro mě tématem naprosto úžasným, zásadním, zásadně bolavým. To, co se dozvídám od svých studentů, středoškoláků, mě už mnoho let naplňuje směsí úžasu a hrůzy. Ovšem divit se vlastně není čemu. Mladý člověk podstupuje přechodový rituál své doby, své společnosti. Rituál (samozřejmě) vrcholně povrchní, jehož podstatou je nutnost získání mnoha peněz na naprosto nesmyslné nutné ingredience. V hrůzných líčcích plzeňských maturantů vnímám ovšem jednu odlišnost od zde předestíraného: zdá se mi v nich, že tu konvenčnost (musí být ten nejznámější moderátor = nejdražší moderátor = nejkonvenčnější moderátor...) nepřináší ani tak systém, ale samotní studenti.

Podle mosteckých je hlavním hybatelem společenské konvenční hry (rituál naší doby) učitel, škola, svět dospělých. Vždyť kdo jiný, než ti starší, by měli vést rituál? Spojení s Havlem je tedy jasné: floskule, faleš, prázdno a temný, temný humor. Ihned se ovšem lekám: babičky sice vedou své stále se opakující babičkovské řeči, ale ty jsou přece spíše dojemně legrační. Patří to do havlovské poetiky? Pak ale naplno nastupuje paní učitelka, reprezentující systém a současná zahradní slavnost se mi opět rozjíždí. Některé otázky však zůstávají: je to v tom Mostě skutečně tak, že systém je viníkem? Náznaky zadávání si, špinění se (aha, o ušpinění asi ještě bude řeč) tu jsou. Je tu syn bohatého otce, boj o funkci a trocha nepěkné skupinové dynamiky s tím spojené. To ale vnímám jako jemný, drobný náznak.

A další otázky vyplývají: je to skutečné? Neboli, jaký žánr tu vlastně sleduji? Uvědomuji si, že číslovka v závorce u každého z dospělých před mikrofonem mě hned na počátku vrhla do žánru dokumentárního divadla. Stačí taková drobnost a já všemu věřím. Sleduji reálný příběh, přinejmenším kompilaci, montáž odposlechů. Ale copak paní učitelka skutečně dohlíží, aby bylo ve slavnostním proslovu poděkováno uklízečkám? Možné to je, ale já začínám tápat. Ono to bude přeci jen všechno spíše absurdně zveličené. Nějak mi to najednou začne připadat opravdu důležité: můžu vám věřit každé slovo, nebo je to, bytí silné téma nesoucí, ale lehýnce pokřivený, komický, přifouklý obraz?

Scénické provedení mi odpověď nedává. Písek z kapes - rituální praktika, které nerozumím - aha, prach se mění v prachy, ale důležitější jsou přeci jen ty skutečné... do písku jsou načrtávány sny o tématu budoucího maturáku aby byly realitou rozmetány. Cesta kolem světa tématem plesu zůstává, ale je to vlastně úplně jedno a to mě baví. Hlína smíchaná s alkoholem se stává špinou dříve než mohla mít své vlastní téma.

A pak je tu performativní prvek: studenti oslovují možné sponzory, jsou jemní a hodní (ale ty peníze potřebují) a v závěru plesu se (jak to z inscenací Pavla Skály dobře znám) dotknou reality zcela naplno a bez rezerv.

A já vidím dokonalý obraz maturitního zmaru až do dna. Je to přesné, krásné a hnusně smutné. Ale já si najednou říkám: tohle je všechno? Trapnost, únava, špinavý parket? Můžu ještě někde zahlédnout brutální dokument, zparchantělý současný rituál, Zahradní slavnost, ušpinění se světem?

Mám za to, že by stačilo malinko, abych uviděl. Možná (napadá mě při vzpomínce na performativní komunikaci s divákem - tedy se mnou), zahlédnout v tom křepčení záchvěv konkrétní osobní hrůzy, trapnosti v očích, v napětí těla. Možná kdyby točení se osudí tomboly bylo o trochu více součástí osobního průchodu temnotou...

Michal Ston

MATURITNÍ PLES JAKO TRAUMA

Recenze recenzentská, z pohledu naší profesionální recenzentky

Děti v Ohni mostecké ZUŠ přivezly další téma, které hýbe generací Z. A to maturitní ples. Přiznám se, že toto téma je už našťástí dlouho za mnou, a mé zkušenosti ze školství, kdy si studenti diktují, než aby jimi manipulovali pedagogové, z tohoto představení pro mě udělaly spíše jakousi absurdní besídku, na níž se protagonisté/protagonistky fyzicky značně vyřádili. Byl to pro mě názorný případ, jak různě může člověk vnímat předkládaná fakta, pokud nezná správný klíč. Jak vyplynulo z diskuse, absurdní realita (jak jsme koneckonců zvyklí z dnešní vrcholné politiky) závratně předčí jakékoli dramatické zápletky her Václava Havla. Ne náhodou se tedy anotace odvolává právě na Havlovo dílo. Okolnosti, fungující na mnohých středních školách, totiž ukazují, jak absurdně fungují zavedené systémy v praxi. Tedy, že studenti prakticky nemají možnost realizovat v podstatě nic podle svého (ani si zvolit sál, ani program, kapelu či moderátora), nicméně předražené služby agentur musí zaplatit. Není tedy divu, že frustrace z podobné události zůstává ve vzpomínkách spíše černou tečkou... Ale, milé děti, jak mi daly letité zkušenosti, maturitní ples, ba ani promoce nejsou tu proto, abyste si užily, ale aby se shromážděná rodina mohla dojímat, že ano. Tento zdlouhavý úvod byl ovšem nutný předskokan k vylíčení dojmů ze scénických příprav maturitního plesu jedné školy, konfrontace studentských nápadů, které se nerealizují, a prohlášení pedagogů, kteří ovšem koneckonců taky za zavedený systém nemůžou, ale jsou tu označováni za nositele zla.

Společně se skupinkou studentstva se tedy ocitáme někde v prostoru, v němž si tekoucími písky (jak víme, mohou být zrádné) kreslí kolem sebe ostrovy nadějí a představ o svém maturitním plesu. Po prvních ujištěních, že si vše budou moci zorganizovat sami, a následně oznámení, že vše už je vlastně zařízeno bez nich, se nakonec chytí jediné možnosti, která bude podle nich – totiž určení tématu plesu. Stane se jím Cesta kolem světa. Ale stejně jako veškeré představy se její idea rozplyne, a cesta jejich pískovým vysněným světem je kontaminována drsnými pokryvem temné hlíny. Mezi tím ovšem frustrování studenty začínou podnikat nejrůznější zoufalé pokusy, jak získat na předražené služby agentury peníze. Tady dochází k dosti rozpačitým interakcím, u nichž doslova žebrají u diváků finanční obnosy či dárky do tomboly. A to není JAKO, je to doopravdy. Dokonce jim funguje QR kód, a za zakoupené kupóny dostanou oběti z publika pouze možnost zahrabat si v hlíně v kýblu. Můžeme tedy bezpochyby srovnávat absurditu tohoto činění s absurditami, které se dějí v našem světě v daleko větším měřítku. Teoreticky se těchto absurdit zúčastnit nemusíte, ale prakticky jste do systému nedobrovolně vtaženi, a sami se pak stáváte chtě nechtě manipulátory. To vše probíhá na scéně se střídavou intenzitou, od slibného začátku, při interakcích s diváky zřetelně padá řemen, a závěrečná scéna, kdy se všichni po kolektivním zničení maturitních šerp vyválejí ve směsi písku a hlíny a nenávratně poznamenaní na těle i na duchu se zakončení stává možná až patetickou obžalobou systému.

Jana Soprová

VYTRŽENO Z DISKUZE

Soubor mě vtáhl a vydržela bych klidně ještě déle. Inscenace je popisem reality, kdy dostaneme na výběr, a pak musíme dělat, co se nám řekne. – Byla to legrace, která se prolínala s vážným tématem. – Bylo to humorné, ale postavy byly až manipulovány, aby přistoupily na pravidla systému, ale i my, diváci, jsme byli manipulováni, museli jsme postavám třeba zaplatit peníze. – Inscenace šla přes humor, ale ukázala i tlak, pod kterým byly i postavy. Byla jsem ovlivněna anotací, ve které se mluví o boji o moc, ale možná bych na konci potřebovala větší konflikt. – Šlo o ventilaci frustrace, která přecházela v hledání viníka i mezi publikem. Nejvíc na mě působil právě kontakt s publikem. – Situace s tombolou mi přišla dobrá, ale s tlakem na placení pro mě inscenace ztratila rytmus, který se mi vrátil až se závěrečnou party. Nesnáším maturitní plesy a představení mi ukázalo jejich esenci. – Organizovat náš maturák mě bavilo, ale rychle jsem přistoupila na kritický pohled inscenace. Nepochopila jsem ale, jak fungují některé její prvky. Nechápala jsem, co symbolizuje písek, a mášla mě interakce s diváky. Nepochopila jsem například hledání Michala. – Písek jsem si vykládal, jako že přicházeli „se svou troškou do mlýna“. Hlína se objevila až s tím, když učitelka začala říkat, jak má ples vypadat. – Hlína vlastně uzavřela jejich nápady napsané do písku. – Seděl jsem v bezpečí na balkoně, zvnějšku mi přišlo, že interakce s diváky fungovaly tak akorát, ale nevím, jak fungovaly pro diváky dole. – Inscenace pracovala s reálnem: když tam byl písek, opravdu se v něm vyváleli a podobně. Když je to tak nastavené, musí herci po divákovi chtít i reálné peníze, jinak by rozbili nastavená pravidla. – Na začátku si postavy chtějí zorganizovat maturák samy, pak se strašně snaží si ples užít, a nakonec jsou jen unavené a zklamané. – Na konci se otevřelo největší téma inscenace: kam až se nechá člověk pod rouškou svobody dostrkat, aby si ples užil. – Celou dobu jsme hledala téma cesty kolem světa, a přišlo mi, že tam moc nebylo. Když se vyváleli v hlíně a byli špinaví, chápana jsem to tak, že se z té cesty vrátíli.

Petr Váša: Až do první licitace s publikem mi představení přišlo perfektní, ale pak ztratilo tempo, chvíli mi přišlo, že se snad i improvizovalo, že tam byla technická chyba. Zdálo se mi, že soubor načrtl témata, ale nedotáhl je, ani téma moci a manipulace, ani internaci s publikem, ani tu jakousi grotesku. U interakce s publikem jsem čekal, že víc rozehrajete téma, že jste manipulováni a sami manipulujete diváky, aby vám dali peníze. Čekal jsem více invence a nápadů.

Tomáš Žižka: Nedávno jsem jednoho ze synů doprovodil na jednu obrovskou maturitní událost a byl jsem překvapený, kam se tahle rituální akce dnes posunula. Cítím, že se ve společnosti odehrává něco smutného. Ale je nutné se vložit do investice a zorganizovat si to podle sebe. Normalizační defekty nás nutí na ten tlak přistupovat. Na souboru mě vždycky zajímalo, že spotřební rekvizita, kterou často používáte, nesla nějaký řád, mentální kalkulaci, dnes mi přišla spíš jako „poblitek“, jako že je svět „poblit“. Ale možná má inscenace tak působit, jako událost zmaru.

Klára Litterová: U maturitních plesů svých žáků vnímám všechny problémy, o kterých hrajete: jak je organizují, shánějí peníze, nacvičují téma. Asi je také vnímáte jako věc, která je navíc a je zbytná. Ze začátku si mě soubor jako diváka chytil, šla jsem ochotně s příběhem. První interakce s divákem, který seděl vedle mě, mi přišla fajn, ale další už mi přišly moc a spadl mi řetěz. Tempo představení později zase nabralo spád. Ani já jsem v inscenaci nenašla téma cesty kolem světa.

Soubor: Téma cesty kolem světa není důležité, u maturitních plesů je úplně jedno, jak se jmenují a jak jsou zaměřené. Téma je pro nás důležité v tom, že vnímáme, jak je konzum plesů důležitější než jejich rituálnost. Vycházeli jsme ze svých zkušeností nebo ze zkušeností lidí, které známe.

zapsal David Slížek

VELVARY

dokončení ze strany 1

experimentujícího divadla. Dělal jsem ji s Pavlem Kuptíkem tak nějak na koleni. Velká změna s Mladou scénou je, že se o obsahovou část stará Lenka Huláková a NIK. Je to složitější v tom, že je to daleko větší akce, ale zase máme oporu v organizaci programu. Jen nás mrzelo, že jsme přišli o ten název Divadelvary, protože nám přišel skvělý. Ale jinak jsem dojatý z toho, jak to funguje a jak o sebe pečujeme. I když jsme natvrdlí, tak z tohohle jsem naměkko.

A když si představíš Velvary a Mladou scénou za deset let...

To bude skvělý. Velvary mají tolik věcí, co předkové vytvořili a ještě čekají na to, až je obnovíme. Mluvíme o nás jako o Litomyšli budoucnosti. Je výhodné, že jsou Velvary menší městečko, a zároveň je tu všechno, co potřebuješ. A jsou tu i prostory, které mohou do budoucna ještě lépe sloužit účelu festivalu. Je pro nás velkým přínosem, že město několikrát za rok ožije takovými akcemi a jednou za rok touhle velikou, protože myslím, že když se vám na přehlídce bude líbit, tak se sem třeba v budoucnu vrátíte i při jiných příležitostech. A to Velvary potřebují.

Jan Mrázek

ROLE STAROSTY

*coby dodatek k úvodnímu rozhovoru dodal
naš věrný fanoušek R. W.*

- vítač
- loučič
- pasovač
- oddávající
- zahajovač
- odchytač potulných psů
- vrba
- ten, kdo za to může
- odborník na všelike věci: územní plánování, development, kanalizace, zeleň, dopravu...
- ten, kdo má všechno vědět a přitom často neví
- ten, kdo má vždy rozhodnout
- ale i král, vejconoš a vždycky veselý chlapík

Spoustu toho člověk v roli starosty hraje, určitě to musíte vyzkoušet!

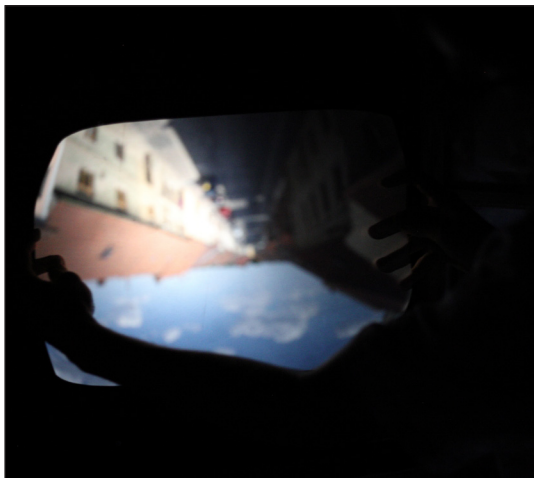
A přehlídku podporuji proto, abych hledal nové mladé starostenské talenty!

DIVADELVARY

Rubrika na počest města perníků a natvrdlých vajec.

V Pražské bráně žije Camera Obscura!

VÝZVA V PODOBĚ HAIKU

*Tak nečůrejte
V té Růžové ulici
Prosím do růží*

*Sousedka z vedlejší ulice
řekla Lence
a Lenka z toho udělala haiku*

Nečůrejte do růží, čůrejte v hájku

*Řekl na to David lamač
Lence
a báseň tak doznala konce*

*Mrázek dodává:
Fakt, nech růži žít
nepouštěj na ni
své chcaní*

SKÁLOVSKÉ BINGO

*Petra Severinová, Hana Severinová a Víta Mína
Zborníková ještě před vstupem na mostecké
představení tipovaly, co ze Skálovo rukopisu se v
něm objeví. Seznam obsahoval tato slova:*

*Hlína, voda, jídlo, pití, na konci všichni herci za-
patlaní, fyzický pohyb až na hranu, běhání*

Nevíte někdo: trefili se?

NEURODIVERGENTNÍ OKÉNKO

Dnešní díl rubriky vůbec není o ADHD, protože jsem příliš ADHD na to, abych udržela celou přehlídku jeden tematický blog.

Anketa: Existuje nějaká debilní otázka, na kterou se vás lidi pořád dokola ptají, a vás štve, že se vás na to pořád někdo dokola ptá?

Honza Mrázek, redaktor a muzikant: Honzo, zahraješ na kyta-ru? Třeba Tři kříže?

Pavel Skála, guru amatérského divadla: Kolik máš souborů? V Mostě to je hnusný, vid?

Antonín, tmavovlasý student: Seš Žid?

Sam, student s dlouhými vlasy: Seš kluk?

Matěj, studenej student: Seš teplej?

Alan, vysoký student: Kolik měříš?

Petr Váša, lektor a fyzický básník: Zahraješ Lokomotivy? Jak jsi přišel k takovým vlasům?

Tereza, studentka s modrými vlasy: Proč máš modrý vlasy?

Jana Soprová, recenzentka s tlačítkovým telefonem: Máš už WhatsApp?

Míša, barmanka: Seš unavená?

Luisa Vacková, jedna z dvojčat: Ty jsi sestra tý druhý Vackový?

Vacková, druhá z dvojčat: Proč nejsi na svou sestru podobná?

Radim, starosta: Jaký to je bejt starosta?

Lenka Huláková, organizátorka Mladé scény: V kolik to začíná?

David Slížek, redakční koblížek: Vy jste pan Snížek?

VRZ

MLADX A ZAJÍMAVX

Včerejší terénní výzkum skrytých talentů účastnictva Mladé scény přinesl první významné objevy. Výzkumný tým se proto rozhodl v bádání pokračovat. Pan starosta zůstává i nadále mimo naši studii, neboť jeho schopnost zařídit prakticky cokoli a kdykoliv by výsledky dlouhodobého pozorování příliš zkruslovala.

Dnes nás naše pátrání zavedlo až do Liberce za Miu Gabryšovou. Ta se podle svědectví svého okolí ve svých sedmnácti letech (k roku 2025) rozhodla, že když už doma vlastní takové množství obrazů, byla by škoda je nechávat jen tak opřené o zed'. A tak si prostě uspořádala vlastní vernisáž. Původně měla trvat jeden měsíc v jablonecké La kavárně, návštěvnictvu se ale Miina tvorba zalíbila natolik, že obrazy nakonec v prostorech kavárny visely přibližně čtyři měsíce. Některé si navíc našly nové majitele a jeden z nich se dokonce stal svatebním darem.

Celá akce vznikla až podezřele jednoduše. Po jedné návštěvě galerie prý padla věta: „Ty bys jednou měla mít vlastní vernisáž.“ a Mia souhlasila a o několik měsíců později už jen řešila, kam který obraz umístit. Když jsem dnes sledoval inscenaci VTISK, napadlo mě, že mezi námi určitě chodí další malířská osobnost, jen s tím rozdílem, že ta naše má dle mého zkoumání stále obě uši na svém místě.

vm